

Præsidenter, Premiere Ministre og Khaleefah'er

Introduktion

Hele verdenen har i løbet af de sidste to årtier været vidne til Islams genopståen. Islam er brudt frem på verdensarenaen med en styrke, der overalt i verdenen påvirker millioner af menneskers sind. Kaldet til re-etableringen af Khilafah bliver omtalt af alle, der er udsat for den Islamiske Da'wah.

Den Kapitalistiske Tankes Indflydelse

Men nogle af disse individer eller grupper, der påtager sig opgaven at arbejde for Islam, de kalder kun til den med generelle tanker, som ikke er krystalliserede. Denne er på grund af adskillige årsager, men en af hovedårsagerne er effekten af propagandaen fra den kapitalistiske ideologi. De bitre frugter fra denne propaganda, kan i dag ses overalt i verdenen. Koncepter som demokrati, friheder, de frie markeder og sekularisme er nu blevet til idealer for nogle af Muslimerne, til sådan en grad at de begyndte at adoptere disse koncepter fra denne korrupte livsanskuelse. Sheikh al-Qaradawi siger for eksempel i hans bog, "Fiqh al-Dawlah fil-Islam":

"Den sande betydning af demokrati, er at folket selv skal vælge deres regent. Faktisk, så er demokratiets konnotationer (hertilhørende begreber) i harmoni med essensen af Islam." (Engelsk udgave side 198)

Vi vender tilbage til dette punkt, senere i artiklen.

De manglede forståelsen til at fremlægge Islam som et fuldkomment livssystem, i livet, staten og samfundet. De plejede at kalde for en tilbagevenden til Islam, på en åben og generel måde, uden at have et klart billede i deres hoveder om, hvad de Islamiske systemer egentlig var, eller hvordan de skulle restaurere det Islamiske styre. Resultatet var, at et generelt kald til en Islamisk Stat blev udført, som kunne have enhver form eller struktur. De tog den sproglige mening af styre (al-Hukm), som er dom (al-Qada), og regenten (al-Hakim), som udøveren af dommene. På grund af denne overfladiske forståelse, og effekten af den kapitalistiske tanke, så begyndte disse mennesker at 'lave broer' mellem Islam og Kapitalisme, ved at påstå at Islam fokuserer på nogle basale ideer og mål, som skal bevares i samfundet, såsom retfærdighed, ære, social retfærdighed og beskyttelse af menneskeliv. Det var disse leveregler som skulle overholdes, uanset hvilket styresystem der blev adopteret, om end det var et præsidentielt system, en republik eller et parlamentarisk system.

Denne tanke blev sat i gang i det 19. århundrede, og i begyndelsen af det 20. århundrede, af individer såsom Jamal ud-Deen Afghani, Muhammad Abdu, Khayruddeen at-Tunisi, og af personer fra det indiske subkontinent såsom Syed Ahmad Khan og tænkere såsom Muhammad Iqbal. Så ifølge disse personer, så blev Shurah, som er konsultation mellem Khaleefah'en og befolkningen, betragtet som værende et parlament; Bay'ah processen, hvor folket vælger en Khaleefah, blev betragtet som demokrati; tilladelsen til en dhimmi (ikke-muslimsk borger), at han/hun privat kan praktisere deres egen livsanskuelse, blev betragtet som en af de fire friheder; og Khaleefah'en blev til en præsident eller en premiere minister i et republikansk system.

Dr. Israr Ahmad siger for eksempel i artiklen, **"Rammerne for grundlov og lovgivning i Khilafah"**:

”I det sjette foredrag om rekonstruktion, som har titlen, ”gruppeprincippet i Islams struktur”, så har Iqbal gjort sig følgende observation: ”Den republikanske regeringstype stemmer ikke kun overens med Islam, men er nu også blevet en nødvendighed, set i lyset af de nye styrker, som bliver sluppet fri i den Islamiske verden.” (side 125)

Angående emnet om Ijtihad, så har Iqbal sagt:

”Væksten i republikansk tankegang og den gradvise etablering af lovgivningsmæssige forsamlinger i de Muslimske lande, udgør i sig selv en stor udvikling. Overførelsen af Ijtihadmagten, fra individuelle repræsentanter fra forskellige fiqhskoler, til en Muslimske lovgivningsforsamling er, set i lyset af de oprørske sekter, den eneste mulige form, Ijma (enighed) kan tage i disse moderne tider. Det vil sikre bidrag til de lovmæssige diskussioner fra fagfolk, som tilfældigvis er i besiddelse af stor indsigt i disse affærer (side 138). Vi har fået disse to udtalelser leveret, fordi vi er fuldstændig enige med begge betragtninger.”

Det kan tydeligt ses, at for Iqbal og Dr. Israr Ahmed, så er der ingen forskel på Khilafah og det republikanske styresystem; eller en Mujtahid der udfører Ijtihad og når en generalforsamling bruger forstanden til at lovgive! Dette er effekten på vores tænkere, når de mangler forståelsen af de Islamiske koncepter, og er blevet forført af de vestlige koncepter.

Shari’ah - Basis for Lovgivningen i det Islamiske Styresystem

Denne artikels hovedformål er at fremlægge den tydelige forskel mellem, kapitalismens kufri styresystem, og det Islamiske styresystem, Khilafahs styresystem.

Det bør stå klart, at ethvert styresystem, som bliver lagt frem, skal være baseret på Shari’ah teksterne. Det er fordi Allah (swt), udtrykkeligt har fordømt dem som ikke baserer sine meninger på denne måde. Han (swt) siger:

”Har du ikke set dem der erklærer at de laver Iman på åbenbaringerne, som er kommet til dig (Muhammad), og til dem før dig? Deres egentlige ønske er at styre blandt hinanden med Taghut (ikke-Islam), på trods af at de var blevet forpligtet til at afvise den. Men Satans ønske er at føre dem ud i en åbenbar vildfarelse (væk fra det Rigtige)” [MOQ an-Nisa:60]

Så denne handling, at referere til Taghut (en lovgivning fra andet end Islam), er ikke den rigtige vej for Muslimerne; igen siger Allah (swt):

”Hvis nogen modsætter sig Sendebudet, selv efter at retledning er blevet givet til ham, og følger en anden vej end den al-Mu’mineen følger, så vil Vi efterlade ham på den vej han har valgt, og han vil lande i Helvede - hvilket ondt tilholdssted” [MOQ an-Nisa:115]

Enhver lovgivning, som ikke er blevet anerkendt af Islam i form af en Shari’ah tekst, skal afvises, som berettet i en Hadith, fortalt af Aisha (ra): Hun (ra) fortalte at Profeten (saw) sagde: *”Enhver der udfører en handling, vi (Allah og Hans Sendebud) ikke er kommet med, så vil handlingen blive afvist.” [Bukhari & Muslim]*

Til sidst, så siger Imam ash-Shatibee i al-I'tisaam (Bind 1, side 111), ”Dem der prøver at gøre deres innovationer (Bida’) acceptable, de refererer hele tiden til en påstand om at Shari’ah er i udvikling. Så de formår altid at have deres egne måder at forklare, Allah (swt)’s udtalelse,

”I dag har Jeg fuldkommengjort jeres Deen...” [MOQ al-Maida’:3]

Det Republikanske Styresystem vs. Det Islamiske Styresystem (al-Khilafah)

a) Modsigelsen eksisterer i systemernes fundament

Det republikanske system er baseret på demokrati, hvor folket besidder suveræniteten. Derved har folket retten til at styre, til at lovgive, og de besidder desuden også retten til at udpege regenten og afsætte ham. De besidder retten til at strukturere en grundlov og iværksætte lov, og til at forlade, ændre eller reformere både grundloven og lovene. Folket praktiserer sædvanligvis denne autoritet gennem delegationer, ved at vælge MP’ere (Medlemmer af Parlamentet), som skal repræsentere dem i parlamentet og praktisere autoriteten på deres vegne. Denne suverænitet er den øverste autoritet, hvorover der ingen autoritet er, hvilket betyder den der behandler og kontrollerer viljen. Joseph Frankel - en vestlig politiker, sagde: ”Suverænitet betyder den øverste autoritet, som ikke anerkender en anden højerestående autoritet”.

Ordet ’parlament’ uddrives fra det franske ord ’parler’, som betyder at snakke eller tale, og fra middelalderen, hvor kongen hidkaldte de repræsentative rådgivere til sit slot, for at diskutere statens affærer.

Nutidens demokrati blev grundlagt i England og Frankrig, hvorfra det blev spredt til resten af verdenen.

Søjlerne i nutidens demokrati blev etableret under den franske revolution i 1789. Men de parlamentariske systemer blev derimod grundlagt et helt århundrede tidligere. Ideologisk set, så blev princippet angående suveræniteten til folket - som er fundamentet for den demokratiske tanke - udviklet årtier før den franske revolution. Dette kom til udtryk i skrifter fra John Locke, Montesquieu og Jean Jacques Rousseau. De udviklede socialstrukturens teori, som er basis for teorien om folkets suverænitet. Det kom som en reaktion og en krig imod teorien om Guddommelig lovgivning, der havde været udbredt i omkring ti århundreder i Europa. Disse teorier fastsatte, at kongerne skulle styre, udpeget og vejledt af Gud. Som følge heraf, så besad kongerne den absolutte autoritet, og de fik støtte af præsteskabet (Den Romersk katolske kirke).

Overgangen fra teorien om Guds delegationer, til teorien om suveræniteten til folket, var ikke en fredelig overgang. Det skete under en af de blodigste revolutioner i verdens historie, den franske revolution i 1789, og den havde et motto som var, ”Klyng den sidste konge op i tarmene fra den sidste præst”.

Den franske revolution endte med nogle meget vigtige resultater. For første gang i det kristne Europa, var der nu født, en ikke-religiøs republikansk stat. Dens filosofi var baseret på styring i folkets navn i stedet for i Guds; på den principielle religionsfrihed i stedet for påtvunget katolicisme; på individualisme i stedet for religionens indskrænkning; og på et menneskeskabt styre i stedet for på kirkens bestemmelser.

Teorien om suveræniteten til folket og retten til at nedfælde love opstod, i principperne fra den franske revolution og dens styresystem, det republikanske system.

Som kontrast, så er det Islamiske styresystem baseret på den Islamiske Aqeedah, og den Islamiske lovgivning, Shari'ah. Suveræniteten er hos Allah (swt) og ikke hos folket (Ummah). Så Ummah har ingen ret til at lovgive, og det har Khaleefah'en heller ikke. Den eneste lovgiver er Allah (swt), og Khaleefah'en har kun ret til at fastlægge grundloven osv., sålænge det er udledt fra Kitab-Ullah (Qur'anen) og Profeten (saw)'s Sunnah. Ummah har heller ikke ret til at afsætte Khaleefah'en, medmindre han går imod Shari'ah.

I Islam, er det at stemme, en af de tilladte (Mubah) måder hvorpå nominering og udpegelsen af Khaleefah'en kan foregå, og man påstår, at fordi det republikanske demokratiske system også har dette element; så er de to systemer ens. Denne logiske udledning er forkert, fordi de anvendte præmisser er forkerte. Det demokratiske system udspringer direkte fra sekularismens fundament, som er at folket har suveræniteten, men som vi har diskuteret i det Islamiske styresystem, så er det kun Sharia, der besidder suveræniteten. Denne fejlagtige logik er ensbetydende med at sige, at lammekød er Halal at spise, den har fire ben; derfor er svinekød tilladt at spise, fordi grisen også har fire ben! Selv hvis vi udfører Zhaba på grisen, så vil den ikke blive Halal, men stadig være Haram. På samme måde, selv hvis vi kalder det for en Islamisk republik, og vi har en mutaqi (Gudfrygtig mand) som regent, så er det forbudt for os at anvende det, selvom begge systemer indeholder stemmeelementer, netop fordi det republikanske systems fundament modsiger Islam.

b) Modsigelsen eksisterer også i 'Retten til at afsætte'

Det republikanske system i begge dets former, altså det præsidentielle og parlamentariske, der er præsidenten ansvarlig overfor sit folk og deres repræsentanter. Folket og deres repræsentanter har retten til at afsætte ham, fordi suveræniteten i det republikanske styresystem, tilhører folket.

Det står i kontrast til Muslimernes Imara. Selv om Amir al-Mu'mineen (Statslederen) er ansvarlig overfor sit folk og deres repræsentanter, og han bliver stillet til regnskab af folket og deres repræsentanter, så har Ummah ikke ret til at afsætte ham, og derfor så har hendes repræsentanter heller ingen ret til at afsætte ham.

Ifølge Abdullah ibn Umar (ra), så sagde Profeten (saw): "Regenten er Allah's skygge på jorden; det er hos ham at de undertrykte slaver af Gud søger ly. Derfor, hvis han er retfærdig, så vil han fortjene Allah's belønning (på Dommedagen), og borgerne vil taknemmelige for det; hvorimod, hvis han er uretfærdig, så skal han bære byrden (af uretfærdighed, på Dommedagen) og (i sådan et tilfælde), der skal borgerne være standhaftige og udholdende." (Mishkaat al-Masaabeeh, Kitaab al-Imaraah wa al-Qadhaa).

Han bliver kun afsat hvis han overtræder Sharia på sådan en måde, så hans afsættelse bliver obligatorisk, og det er kun Mahkamat ul-Mazalim (Domstolen for Uretfærdige handlinger), der afgør dette.

c) Modsigelsen eksisterer i magternes fordeling

I den præsidentielle form for det republikanske system, der besidder republikkens præsident, statsoverhovedets lovgivende mandater. Han har ikke en premiere minister i sit kabinet, men istedet så har han statssekretærer, som set i USA. I den parlamentariske form, så har præsidenten en premiere minister, og de lovgivende mandater er i ministerkabinetets hænder, og ikke republikkens præsident, som set i Irland og Tyskland. Resultatet deraf er, at de udøvende mandater er fordelt iblandt statens ministre.

I Khilafah systemet er ingen ministre, og heller ikke et ministerråd der arbejder sammen med Khaleefah'en, som der er i det demokratiske system, hvor ministre har deres egne ministerposter og lovgivende mandater. Istedet, så har Khaleefah'en assistenter, som han udpeger til at hjælpe sig i at iværksætte Khilafah's funktioner, og i udførelsen af hertilhørende pligter. De er delegater og eksekutive assistenter. Khaleefah'en leder dem i sin kapacitet som statsleder, ikke premiere minister, og heller ikke som den udøvende myndighed i en institution. Khaleefah'en har ikke noget ministerråd, der arbejder med ham, fordi han besidder al udøvende magt, og assistenterne hjælper ham kun med at iværksætte hans udøvende myndighed.

d) Modsigelsen i regentens 'styre periode'

I det republikanske system, om end det er det præsidentielle eller det parlamentariske, så er præsidentens styreperiode, fastsat og kan ikke overskrides, hvorimod Khilafah's styresystem ikke bestemmer Khaleefah'ens styreperiode, det bliver bedømt ifølge hans implementering af Sharia. Så længe Khaleefah'en implementerer Islams love, der er udledt fra Allah's Bog og Sendebudets Sunnah, så forbliver han Khaleefah. Hvis Khaleefah'en overtrådte Sharia, og afveg fra at implementere Islams love, så ville hans styreperiode være slut, selvom der måske kun var gået en måned eller en dag; og så skulle han afsættes.

Konklusion

Vi konkluderer derfor, at der er en kæmpe forskel mellem Khilafah's styresystem og det republikanske styresystem, og mellem en Khaleefah og en republiks præsident. Det er altså derfor, forbudt at hævde at det Islamiske system er et republikansk system, eller at kalde det for en Islamisk republik, fordi der eksisterer en stor modsigelse mellem de to fundament, hvorpå de to systemer er grundlagt, udover de forskelle der findes mellem dem i struktur og detaljer.

A. K.